

Sygn. akt II W 631/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

18 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Skibińska

Protokolant: Katarzyna Jagiełło

po rozpoznaniu na rozprawie 8 listopada 2018 r., 4 grudnia 2018 r., 18 grudnia 2018 r., 17 stycznia 2019 r., 7 marca 2019 r., 11 kwietnia 2019 r., 9 maja 2019r. oraz 18 czerwca 2019r.

s p r a w y : **I. M.**

syna V. i M.

ur. (...) w N. (Ukraina)

oskarżonego o to, że:

1. w J., N. w okresie od 26.07.2014r.–27.10.2016r. uporczywie nie wpłacał w ustawowo określonym terminie na konto Urzędu Skarbowego w J. podatku od towarów i usług za okres od drugiego kwartału 2014r. do drugiego kwartału 2015r. w łącznej kwocie 66.360 zł., na konto urzędu Skarbowego w N. podatku od towarów i usług za okres od trzeciego kwartału 2015r. do trzeciego kwartału 2016r. w łącznej kwocie 37.722 zł. powyższe stanowi naruszenie przepisu art. 103 ust 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 zm.)

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

2. w N., w okresie od 01.05.2016r. do 24.03.2017r. uporczywie nie wpłacał w terminie należnego zryczałtowanego podatku dochodowego za 2015r. w łącznej kwocie 11.028 zł., powyższe stanowi naruszenie przepisu art. 21 ust. 1, ustawy z dnia 20.11.1998r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144 poz. 930 zm.)

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

I. Uniewinnia oskarżonego I. M. od popełnienia zarzucanych mu czynów;

II. Na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. stwierdza, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa;

III. Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o Adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. B. kwotę 1 357,92 zł (jednego tysiąca trzystu pięćdziesięciu siedmiu złotych dziewięćdziesięciu dwóch groszy) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu.

Sygn. akt II W 631/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. M. jest obywatelem Ukrainy. W Polsce prowadził działalność gospodarczą w branży budowlanej. Uzyskał kartę stałego pobytu, posiadał adres zameldowania. Wyjeżdżał z Polski na Ukrainę, po czym wracał do Polski. W połowie 2014 wyjechał na Ukrainę z zamiarem powrotu do Polski. Prowadzenie działalności powierzył koledze. Pod koniec 2014 I. M. trafił do wojska, którego nie mógł samowolnie opuścić. Trafił w obszar D., objęty działaniami wojennymi. W wojsku był do końca 2016 roku. Po powrocie do Polski I. M. uzyskał zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach według stanu na dzień 24 maja 2018 i 9 stycznia 2019. 4 grudnia 2018 Naczelnik Urzędu Skarbowego w N. poinformowała Naczelnik Urzędu Skarbowego w J. o braku zaległości podatkowych w podatku od towarów i usług oskarżonego za okres od trzeciego kwartału 2015 do trzeciego kwartału 2016 oraz w zryczałtowanym podatku dochodowym za 2015 rok.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego I. M. – k. 89, 95, zeznania świadka M. P. – k. 16, zeznania świadka A. P. – k. 20, zeznania świadka K. W. – k. 24, zeznania świadka W. M. – k. 48, dokumentacja podatkowa – k. 3-5, 28-42, zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach – k. 81-82, 102-103, pismo Naczelnika U. Skarbowego w N. – k. 94.

W toku postępowania sądowego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wskazał, że nie wiedział o istniejących zaległościach, a z uwagi na przymusowy pobyt na terenie D. w ramach działań wojskowych nie mógł wrócić do Polski.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonego, dlatego uznał je wiarygodne w całości. Brak jakichkolwiek dowodów podważających wersję oskarżonego.

Treść dokumentów zawartych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

I. M. zarzucono, że w J., N. w okresie od 26.07.2014r.–27.10.2016r. uporczywie nie wpłacał w ustawowo określonym terminie na konto Urzędu Skarbowego w J. podatku od towarów i usług za okres od drugiego kwartału 2014r. do drugiego kwartału 2015r. w łącznej kwocie 66.360 zł., na konto urzędu Skarbowego w N. podatku od towarów i usług za okres od trzeciego kwartału 2015r. do trzeciego kwartału 2016r. w łącznej kwocie 37.722 zł. powyższe stanowi naruszenie przepisu art. 103 ust 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 zm.), tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. oraz, że w N., w okresie od 01.05.2016r. do 24.03.2017r. uporczywie nie wpłacał w terminie należnego zryczałtowanego podatku dochodowego za 2015r. w łącznej kwocie 11.028 zł., powyższe stanowi naruszenie przepisu art. 21 ust. 1, ustawy z dnia 20.11.1998r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144 poz. 930 zm.) tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s.

Art. 57 § 1 k.k.s. stanowi, że podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Przepis ten obejmuje zachowania umyślne w zamiarze bezpośrednim zabarwionym negatywnym stosunkiem sprawcy do obowiązku wykonania zapłaty podatku. Czynu tego dopuścić się można jedynie umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, szczególnie zabarwionym negatywnym stosunkiem psychicznym sprawcy do wykonania ciężącego na nim obowiązku. Stosunek ten objawia się w tym, że pomimo obiektywnej możliwości zapłaty podatku sprawca nie dokonuje tej czynności, gdyż nie chce tego uczynić lub lekceważy ten obowiązek.

Oskarżony znalazł się z niezależnych od niego okolicznościach, w których nie mógł podjąć jakichkolwiek czynności zmierzających do wywiązania się z ciężącego na nim obowiązku. Oskarżony nie mógł opuścić terytorium Ukrainy, na którym się znajdował, miał utrudnioną możliwość kontaktu z osobami na terenie Polski i nie mógł podjąć jakiegokolwiek czynności dotyczących prowadzonej przez niego na terenie Polski działalności gospodarczej. Nie sposób nie dostrzec, że po uzyskaniu informacji w przedmiocie zaległości podatkowych oskarżony podejmował starania mające na celu wywiązanie się z ciężących na nim zobowiązań podatkowych i nie uchyła się od ciężących na

nim zobowiązań. Nie sposób pominąć, że organy podatkowe dwukrotnie wydały dokument potwierdzający brak zobowiązań podatkowych po stronie oskarżonego. Skoro więc same organy podatkowe nie dostrzegają istniejących po stronie oskarżonego zobowiązań podatkowych, nawet jeżeli wynika to z braku przepływu informacji pomiędzy poszczególnymi jednostkami, nie sposób oczekiwać, by osoba, nie posiadająca wiedzy specjalistycznej w tym zakresie, oderwana w okolicznościach od siebie niezależnych od czynności związanych z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą mogła prawidłowo ocenić stan zadłużenia z tytułu zobowiązań podatkowych. W sytuacji, w jakiej znalazł się oskarżony, w której początkowo nie miał on możliwości uzyskania informacji na temat zaległości podatkowych, a następnie uzyskiwał dokumenty utwierdzające go w przekonaniu o braku zaległości podatkowych, nie sposób nie tylko przypisać oskarżonemu zachowania uporczywego, ale w ogóle nie można mówić o zachowaniu umyślnym. Stosownie do art. 4 § 2 k.k.s. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi. Wynikająca z materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy postawa oskarżonego nie pozwala na przypisanie oskarżonemu zachowania umyślnego. Sąd uniewinnił więc oskarżonego od stawianych mu zarzutów.

Konsekwencją uniewinnienia jest stwierdzenie, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze.